

hadde en Indtægt af over 150 Lst. om Aaret, ikke mere end 320,000 i hele England og Wales, der jo har 26 Mill. Indbyggere; 150 Lst. svarer til omtrent 2,700 Kr. I dette rige Land paa 26 Mill. Indbyggere fandtes der altsaa ikke mere end 320,000, der havde over 2,700 Kr. om Aaret. Man vil nu vel ikke paastaa, hvis vi skulle have de gamle Priser for vort Smør 1 Kr. 50 Ore pr. Pd., at Folk med mindre Indtægt have Raad at købe det. Med Hensyn til vore egne Forholds oplyste statistisk Bureau, at efter Indkomstskatten i 1870 — der havde jo ikke senere været paalagt Indkomstskat her i Landet — fandtes der 21,000 Personer, der havde over 2,400 Kr. om Aaret, medens der kun fandtes 8,000 Skatteydere, der havde over 4,000 Kr. Naar man ser disse Formueforhold, saa vil man dog virkelig indrømme, at naar vi vedblive Aar for Aar at forøge vor Export af 1ste Klasse Smør, og naar Frankrig — jeg tør jo ikke sige Holland — og andre Lande gjør akkurat det samme, og alle sammen føre Smør til det engelske Marked, saa kan man dog ikke, hvor elskværdige Folk Engländerne end ere, tage dem som Kalkuner mellem Kæerne og stoppe dem med Smør, til de gabe, og det er det, vi i Virkeligheden forlange, naar vi vedblive at fordrø, at de skulle tage vort Smør til de samme Priser som før. All fornøftig Forretningssgang fordrer to Ting, for det Første, at man efterhaanden, som man forøger sin Export, søger at skaffe sig flere Købere, og dernæst, at man søger at holde Konkurrencen borte. At man tillige søger at skaffe sig reelle Varer og Sikkerhed mod Bedrageri er en Selvfølge. Men i dette Dieblit, hvor Exporten til England af første Klasse Varer er tiltaget saa enormt, som den er, saa at den tilfredsstiller langt, langt mere, end hvad de Klasser, der have Raad til at give de Priser, man skal have, kunne bruge, saa maa vi virkelig søge andre Veie, og det, jeg har tilladt mig at paavise, ligesom flere ærede Talere, er, at gennem Blanding af Smørret have vi en naturlig Veie til at faae alt vort Smør affat. Jo mere vi kunne udvikle den Industri, desto bedre Anvendelse bliver der for første Klasse Smør. Gjennem Kunstsmørret, Blandingsmørret, kunne vi brede det ud til de Klasser i Samfundet, der ikke have Raad til at give de høie Priser. Derved gaa Priserne

i Beiret, og derved faar man Raad til at give Mere for det iblandede Natursmør. Jeg skal indrømme, at, hvor langt vi end drive Tilvirkningen af Kunstsmør, saa ville dog altid de, der have Raad til det, forlange Natursmør. Det er, ligesom det gaar for de spanske Vinbjergeriere. En ægte Xeresvin faas ikke for under 3 Kr. Flasken, men ved Tilfætning af Sprit kan det jaaledes fordelte Kvantum sælges for 2 Kr. og mindre, og for hvert enkelt Menneske, der har Raad til at give 3 Kr. for en Flaske, vil der være 10, der have Raad til at købe den blandede Vin og alligevel faar Vinbjergerieren den samme høie Pris for det, han udleverer. Saa samme Maade kunne vi udbrede vort Smør gennem en god, ren og sund Blanding af Dyrefedt og bringe det til Millioner af Mennesker, der ellers aldeles ikke have Raad til at købe vort Smør. Jeg tror derfor, at jaaledes som Udvalgets Flertal har foreslaet Oven, vil den tilfredsstillende Enhver, som vil se uhildet paa den. Der er ikke Spørgsmaal om, at den jo giver fuld Garanti mod alt Bedrageri, men fuldt saa godt som det, vi kalde „rent Land“, nogeninde vil komme til at gjøre det. Dette var med Hensyn til Udlandet. Men der er en anden Side af Sagen, nemlig med Hensyn til Indlandet. I saa Henseende maa vi jo bemærke, at gaa vi til denne Udvikling af vor Meieriproduktion, at vi levere Mere og Mere, at alt vort Smør, 100 Mill. Pd., bliver 1ste Klasse Varer, som gaar til Udlandet, saa maa vi altsaa remplace det med Noget her i Landet, og hvor tage vi det fra? Ja, der er jo kommen denne Adresse fra Smørgrøssererne! De ærede Medlemmer, som have lagt Mærke til mine Udtalelser ved første Behandling, ville vistnok indrømme, at jeg har udtalt mig saa varmt som muligt overfor den danske Handelsstand og dens Samarbejde med Landmændene, men derfor kan det gjerne være, at man paa enkelte Punkter kan have modsiddende Interesser, og idet mener jeg er ubetinget Tilfældet paa dette Omraade. Naar vi udvikle vor Smørindustri og exportere Mere og Mere, saa tage Smørgrøssererne naturligvis deres Procenter deraf, og de have altsaa samme Interesse som vi i at skaffe meget og høit betalt Smør til Udlandet. Samtidig skulle vi imidlertid importere til tilsvarende Forbrug her i Landet, og det